

Butlletí

BISBAT DE TERRASSA

Juliol-Agost 2022

Butlletí del Bisbat de Terrassa

Núm. 37 (2022) IV

31 d'agost

Redacció i administració:

Bisbat de Terrassa. Mitjans de Comunicació Social
c/ Vinyals 47-49, 08221 Terrassa - Tel. 93 733 71 20; Fax 93 733 70 95
A/e: bisbatdeterrassa@bisbatdeterrassa.org

Mons. Salvador Cristau amb els joves de la diòcesi a la Peregrinació Europa de Joves a Santiago de Compostela.

Església Diocesana

Bisbe diocesà

Homilies

Homilia en la S. E. Catedral Basílica del Sant Esperit amb motiu de l'Ofici de Festa Major de la ciutat de Terrassa. diumenge 3 de juliol de 2022

Benvolgut Sr Vicari General i rector de la parròquia, benvolguts preveres concelebrants i diaca, membres de la vida consagrada, Sr. Alcalde de Terrassa i membres de la corporació municipal, membres dels cossos de seguretat, representants dels Castellars de Terrassa que porteu enguany el penó de la ciutat, benvolguts germans i germanes tots.

Hem arribat a la Festa Major de la nostra ciutat, una ciutat oberta, acollidora, esportiva també, solidària. De tot això en soc testimoni personalment, però especialment tantes entitats de la ciutat que ens ho demostren, com és avui aquí la colla dels Castellars de Terrassa, fundada l'any 1980, però que fins enguany no ha pogut portar el penó de la ciutat (pandèmia). És una colla amb dimensió social i comunitària, compacta, la segona fundada de la ciutat. Ha arribat a carregar el tres de nou l'any 1995 i es manté regularment en la gama dels castells de 7 i de 8.

Fa un any us parlava com a recent nomenat Administrador diocesà i ara ho faig com a recent també estrenat, de fa uns pocs mesos, Bisbe titular de Terrassa, com a pastor vostre per tant.

Han passat moltes coses en un any, moltes de bones, algunes no tant, sempre són més les bones que les que no ho són tan.

Hem anat sortint d'una situació de pandèmia que encara dura certament, però ja no amb conseqüències tan doloroses. Però d'altra banda ens veiem

immersos en una crisi econòmica que no sabem on arribarà, preus que pugem, el fantasma de la inflació que no acabem d'entendre.

I ens ha tocat viure el que per a molts de nosaltres és una novetat perquè no havíem viscut un guerra prop de nosaltres, amb informació en temps real de les desgràcies que tota guerra comporta, llàgrimes, dolors, ferits, morts, famílies obligades a separar-se, immigrants refugiats que arriben a les nostres cases.

Els cristians, els que intentem seguir les petjades de Jesús, no podem passar de llarg de cap situació de patiment físic o moral dels nostres germans.

Potser, segurament, no podrem solucionar tots els problemes i sofriments dels nostres germans, però no podem certament passar de llarg, i hem d'unir esforços, més enllà de divergències i d'ideologies, per a fixar la nostra atenció i ajudar les persones concretes homes i dones, infants i gent gran en situació de marginació i exclusió enmig d'una societat del benestar que d'altra banda no està tan bé realment.

Diuen que hi ha ganes, necessitat de sortir, i és veritat que la tenim tots, però fem-ho també de nosaltres mateixos, sortim de les nostres comoditats, de les nostres zones de confort... mirant al nostre voltant el que hi ha més enllà del que ens presenta la publicitat i la societat de consum.

Avui, Festa Major, celebrem la festa de tres sants màrtirs lligats a la història de la nostra ciutat: Sant Pere, Sant Valentí i Sant Cristòfol.

Sant Pere, l'apòstol amic de Jesús, agosarat però també poruc, que el va traïr i després va plorar les seves negacions. Tan de bo sabéssim nosaltres plorar pels nostres egoïsmes, incoherències, covardies davant les injustícies.

Sant Valentí, aquell sacerdot de Roma que quan l'emperador va prohibir que els joves es casessin perquè era urgent que anessin a la guerra, va saber però ser fidel a la seva consciència encara que això li valgués perdre la vida. Estaríem nosaltres disposats a donar la vida pels germans?

I sant Cristòfol, el sant que com el seu nom significa va ser portador de Crist i que acompanya els que viatgen duent a Jesús al seu coll.

Si el gra de blat quan cau a terra no mor, no serveix per a res. Però quan aparentment queda colgat i es descomposa és quan dona molt de fruit.

Som en el món per donar fruit, per ser útils, per al bé dels altres, per a que el món sigui millor. El gra de blat més preuat, el que ha donat i dona el fruit més gran és Jesús, nosaltres som fruits seus, la nostra presència avui aquí, pel motiu que sigui, n'és una prova.

Que els nostres sants patrons ens obtinguin la gràcia de poder donar molt de fruit.

Que tingueu tots una molt bona Festa Major.

Cartes dominicals

Ucraïna, la guerra (3 de juliol de 2022)

Des de fa alguns mesos aquest país que fins ara ens era força desconegut i molt llunyà se'ns ha fet gairebé present, habitualment present, a les nostres llars. Malauradament va ser primer el greu accident de la central nuclear de Txernòbil el que ens va donar a conèixer Ucraïna quan encara era una república de la Unió Soviètica, i ara ha estat una dolorosa guerra, que seguim dia a dia en directe pels mitjans de comunicació, i la presència dels refugiats entre nosaltres el que ens l'ha fet conèixer molt de prop.

Quan a les parròquies demanem als infants que facin unes pregàries, gairebé sempre hi és present el tema de la pau en el món: que desapareguin les guerres.

Però si aquest és un desig del cor de tothom, per què hi ha guerres? Per què, tot hi saber-ne les terribles conseqüències, continua havent-n'hi?

Totes les guerres, totes les violències, des de la mort d'Abel a mans del seu germà, tots els enfrontaments, els odis, les venjances, les lluites de poder, fins ara aquesta guerra d'Ucraïna, són fruit del desordre del cor dels éssers humans que tenim desitjos bons, però que preferim el nostre benestar, l'orgull, el sortir-nos amb la nostra, preferim el nostre egoisme al bé i la vida dels germans.

Davant d'això, pot sorgir una pregunta. Si Déu ens va crear a imatge seva, si diu el llibre del Gènesi que "Déu veié que tot era bo", què és el que ha passat perquè aparegués la llavor del pecat que va fer malbé el pla de Déu sobre la creació? Com van aparèixer els odis, la violència, els desordres de tot tipus?

És que, creats a imatge de Déu, ens va crear lliures, lliures com Ell. Lliures per escollir i fer el bé encara que hem preferit l'egoisme, l'orgull, el domini sobre els altres, la desobediència, la supèrbia, i seguim escollint moltes vegades el mateix. I tot això prové del desordre del cor i d'una mala gestió d'aquesta llibertat que ens ha fet semblants a Déu.

Però Déu no s'ha desentès de nosaltres. Ha vist la nostra pobresa, la nostra malaltia i ha vingut a salvar-nos. Ens ha pres damunt seu com el

bon samarità per guarir-nos, i ha pagat el nostre rescat amb el preu de la seva sang. Déu ha refet el seu pla d'amor amb més amor.

Només Ell pot salvar-nos de nosaltres mateixos, de la nostra autodestrucció, perquè les guerres són això, destrucció de nosaltres mateixos. Però Déu s'ha encarnat, s'ha fet home, ha mort per nosaltres, ens ha redimit, ens ha salvat, ens ha donat una vida nova, ho ha renovat tot.

No pensem però només en les guerres que hi ha en el món. Pensem també que entre nosaltres, a les nostres famílies, entre els veïns, entre els companys, hi ha també veritables guerres, petites potser, però capaces de destruir-nos com a persones i apartar-nos de Déu.

Mirem el Fill de Déu clavat a creu, i descobrim el seu amor infinit per nosaltres, acollim aquest amor seu i portem-lo a la nostra vida concreta i real. Fem-lo present en el món essent portadors de pau. Preguem per la pau a Ucraïna i al món, recordem la pregària de Sant Francesc d'Assís:

Senyor,

Feu de mi un instrument de la vostra pau.

Que on hi hagi odi hi posi jo amor.

On hi hagi ofenses hi posi perdó.

On hi hagi discòrdia, hi posi la veritat.

On hi hagi dubte hi posi fe.

On hi hagi desesperació hi posi esperança.

On hi hagi tristesa hi posi joia.

Mestre,

Feu que jo vulgui més aviat consolar, que no pas ser consolat.

Comprendre, més que no pas ser comprès.

Estimar, més que no pas ser estimat.

Perquè és donant-nos que obtenim.

És oblidant-nos que ens trobem.

És perdonant que som perdonats.

És morint que ressuscitem a la vida eterna. Amén.

† Salvador Cristau Coll

Bisbe de Terrassa

Anem de colònies! (10 de juliol de 2022)

El meu primer destí com a capellà a l'arxidiòcesi de Barcelona va ser anar de vicari a la parròquia de Sant Vicenç de Mollet. I recordo que, entre altres tasques encomanades pel rector, havia d'ocupar-me com a consiliari de l'esplai parroquial. Allà vaig tenir el primer contacte amb aquesta realitat d'Església adreçada als infants i adolescents. Posteriorment, en altres destins a Barcelona, també em va tocar fer de consiliari a l'esplai. Durant el curs organitzàvem les activitats de cada cap de setmana, especialment a les reunions del divendres a la nit. Però sobretot, el que més il·lusionava a monitors i infants era anar de colònies.

Em venen a la memòria molts records d'aquelles reunions i especialment de les diferents tandes de colònies en què vaig participar com a consiliari. I vull compartir amb vosaltres les meves reflexions ara que ens trobem immersos en les colònies d'estiu. Alguns esplais perquè ja les han fetes, altres perquè estan ultimant-ne els detalls perquè tot surti bé.

Anar de colònies és una experiència que enriqueix i forma la persona. Forma en primer lloc els infants perquè a través de les activitats, dels jocs, de les gimcanes, dels tallers, de les excursions, de les competicions, així com també de les estones de descans, de pregària i de celebració de la Missa van descobrint i interioritzant valors i virtuts que els van formant com a persones. Una bona amistat i relació amb els altres, la capacitat de treballar en equip, la descoberta de la natura, el fet de compartir, d'ajudar-se, de perdonar-se o d'alegrar-se són situacions que van forjant un estil de vida concret i determinat en el qual Jesucrist esdevé el model de persona que cal tenir sempre present i seguir.

Però també forma els monitors perquè els ajuda a sentir-se protagonistes d'un projecte, d'unes activitats, amb una responsabilitat sobre els infants, amb la capacitat de treballar junts per assolir les fites marcades, per portar a la pràctica el centre d'interès o l'eix d'animació que s'ha establert, per desenvolupar les capacitats creatives per tal d'organitzar les activitats, per superar les dificultats quan es presenten enmig de la colònia. També tot això són situacions que ajuden a créixer i madurar en un estil de treball i vida comunitària en què l'Església esdevé el model a seguir i a tenir sempre present en tota la colònia o el campament.

A més, soc conscient, perquè així ho he experimentat, que els infants i els monitors enmig d'un ambient saludable, vivint en comunitat, molt a prop

de la natura, estan més oberts i receptius per descobrir i aprofundir la fe en Jesucrist, per interessar-se per la vida de l'Església i pels cristians en general. En aquest sentit és molt important que tot l'equip de monitors, amb el consiliari al mig, tinguin clara aquesta identitat que possibilita als infants i als mateixos monitors créixer en llibertat, en solidaritat i fraternitat, en compromís transformador i evangelitzador, en definitiva, en Església.

Aquest estiu tindrà l'ocasió de visitar alguna tanda de colònies i tornar a comprovar el gran bé que fa als infants i monitors que participen en els esplais de les parròquies, com a presència d'Església enmig del lleure. Us animo a tots a viure les colònies des d'aquesta perspectiva.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Sigues apòstol! (17 de juliol de 2022)

La propera setmana, del 25 al 30 de juliol, la Delegació de Pastoral de Joventut de la diòcesi organitza per primera vegada uns campaments per a adolescents en el Seminari de Tortosa, adreçat als adolescents entre 1r i 3r d'ESO. M'ha agradat el títol que han posat a aquesta nova activitat que s'incorpora a les propostes diocesanes per a l'estiu: *Be apostle*, en anglès, és a dir, sigues apòstol. Voldria dedicar-li aquesta reflexió.

A vegades pot donar la impressió que això de ser cristià és quelcom que pot sonar a avorrit, a pesat, sobretot entre els adolescents i els joves. Com si viure la fe fos seguir tot un conjunt de normes feixugues i que oprimeixen i no deixen viure amb llibertat. Almenys són crítiques que a vegades hem sentit. No dic que siguin veritat, ni molt menys, però són coses que s'escolten.

Dic això perquè penso que aquesta activitat, que s'organitza per primer vegada, pot trencar aquestes impressions negatives que es tenen. El campament està organitzat tenint Jesucrist com a centre de tot, experimentant que Ell és el camí, la veritat i la vida. I això fer-ho a través de l'Eucaristia, les estones de pregària i adoració i les catequesis que s'aniran fent al llarg de la setmana. De fet, aquest campament neix, com diuen els organitzadors, «amb la vocació de propiciar que els joves tinguin un encontre personal amb el Senyor, per esdevenir apòstols del Crist en el nostre món».

I per assolir aquest objectiu, les activitats que organitzen són molt variades i divertides, apropiades per a la gent més jove. No estaran tot el dia tancats

sinó que també tindran activitats per jugar, per córrer, es faran excursions, jocs d'aigua, gimcanes i, fins i tot, hi haurà piscina també.

Es tracta de tot un conjunt de propostes que, ben segur, volen ajudar a descobrir que viure la vida com a cristians i posant el Senyor en el centre fa viure amb sentit, amb alegria, amb goig, amb veritable companyonia, sentint-se formant part d'una Església que és jove i vol arribar als joves a partir de propostes engrescadores i properes a les seves realitats concretes.

D'aquesta manera, la Delegació de Joventut, que organitza cada any la peregrinació diocesana de joves, i que enguany s'unirà a la Peregrinació Europa de Joves a Santiago de Compostela, entre els dies 1 i 7 d'agost, incorpora també a partir d'aquest estiu una activitat més específica per als adolescents. Una activitat que manté el mateix objectiu que tot el que organitza la Delegació, és a dir, ajudar els adolescents i joves a créixer i madurar com a cristians, membres de l'Església, a través d'un encontre amb el Senyor que els pot transformar per tal que esdevinguin veritables apòstols enmig dels seus companys i amics.

Personalment participaré com a bisbe diocesà per primera vegada en el Pelegrinatge Europeu de Joves a Santiago, acompanyant els nostres joves, però em faré present també, i amb molt de gust, en aquest primer campament per a adolescents que, estic segur, ajudarà els participants a descobrir que viure com a cristians és més divertit i agradable del que molts es pensen. I demano a tots els diocesans que preguem i encomanem especialment aquestes activitats adreçades als joves de la nostra jove diòcesi.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Encara donaran fruit a la vellesa (24 de juliol de 2022)

El papa Francesc ha escollit aquestes paraules del Salm 92 com a lema per a la II Jornada dels avis i la gent gran que celebrarem el proper dimarts 26 de juliol, festa de Sant Joaquim i Santa Anna, els pares de la Verge Maria segons la tradició cristiana.

L'any passat el Papa va voler instituir un dia d'agraïment i reconeixement per dedicar-lo a la gent gran. En el missatge d'aquest any ell mateix parla com a persona gran per valorar especialment tots els fruits que es poden

continuar aportant des d'una vellesa viscuda com una benedició de Déu i no com una condemna inexorable que arriba amb el pas del temps i per a la qual mai no s'està prou preparat.

El pontífex, després de queixar-se de la cultura del “descart” que també pot afectar la relació amb la gent gran, valora especialment els fruits que poden aportar en el context actual de la nostra situació social i eclesial, fa referència a la cultura de l'esforç i la superació de les dificultats al llarg de la vida, de la tendresa amb què s'ha de viure la relació amb els altres, o d'una vellesa activa també a través del conreu de la vida espiritual, la vida interior, la relació amb Déu i la vivència eclesial a través dels sagraments.

Les paraules de Francesc em fan pensar en les persones grans estan vivint la seva ancianitat des d'un compromís a l'Església i la societat, com són, en molts casos, els que tenen cura dels seus néts i els ajuden a viure la fe, transmetent les seves pràctiques de pietat, ajudant-los a resar, fent-los conscients de la presència del Senyor, tenint present Déu en la vida ordinària. És un motiu per agrair-los el seu compromís cristià a la família.

Però aquest compromís també el constato a la vida eclesial. Quan visito les parròquies ja sigui per confirmar, o celebrar alguna festa, veig com a moltes comunitats la gent gran és molt activa i ells són col·laboradors en els més diversos serveis a favor dels altres, en el culte, assegurant els actes de pietat, atenent les persones, ajudant com a voluntaris a Càritas, sempre disponibles per al que es pugui necessitar, o formant part de grups de reflexió i formació com ara Vida Creixent. La seva experiència acumulada al llarg dels anys i el fet de disposar de més temps són una ajuda important per sostenir i acompanyar un bon nombre d'activitats parroquials.

Aquests dies que alguns ja han començat les vacances i d'altres estan a punt de fer-ho, us convido a celebrar aquesta Jornada amb un profund agraïment a aquells que ens transmeten la vida, la fe i la seva saviesa profunda, a tenir present aquesta celebració a les parròquies i moviments, a través de la pregària i el reconeixement i també a saber tenir gestos de tendresa i proximitat amb aquelles persones en aquests dies de més tranquil·litat en què també poden agrair una atenció i una dedicació que els faci conscients que amb els anys, les seves vides van donant més fruits als ulls de Déu i dels altres.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Descansar per refer forces (31 de juliol de 2022)

Aquesta setmana he tingut ocasió de visitar els campaments que per primera vegada ha organitzat la Delegació de Joventut per adolescents a Tortosa i en els quals han participat prop de 130 nois i noies. I demà dilluns iniciem el pelegrinatge a Santiago de Compostel·la amb 330 joves de la diòcesi per participar en la Peregrinació Europea de Joves. Una vegada acabi aquesta peregrinació diumenge vinent, procuraré també jo fer alguns dies de descans. Avui, en aquesta darrera reflexió del curs, us volia parlar precisament sobre el temps de vacances.

És veritat que l'ésser humà necessita fer un temps de parada i de descans. No podem oblidar el que ens diu la Sagrada Escripura en el llibre del Gènesi: “El setè dia, Déu havia acabat la seva obra. El dia setè, doncs, va reposar de tota l’obra que havia fet. Déu va beneir el dia setè i en va fer un dia sagrat, perquè aquell dia reposà de la seva obra creadora” (Gn, 2,2-3).

La vida frenètica i potser atabalada que massa sovint portem aconsella, quasi com una necessitat, fer una aturada per refer forces. És un temps per cultivar les relacions personals, per dedicar més temps a la família, per llegir allò que durant el curs no ha estat possible de fer, i també un temps per reflexionar i pregar més, si és possible.

Si les vacances són un temps per refer forces, hem de ser conscients de quines forces volem refer, i necessitem refer, de què cal cuidar en cadascú de nosaltres per viure més com a fills de Déu i germans els uns dels altres.

Per molta gent les vacances són un temps propici per retrobar-se tota la família, per passar més estones junts i parlar sobre moltes coses que durant el curs resulta complicat de fer pel ritme que cadascú porta. Un temps per aprofundir en la relació entre pares i fills, i també amb els avis, per fer més coses junts i passar temps junts, estrenyent encara més els llaços familiars. També és un temps per conrear l’amistat amb altres famílies i amics, amb els que durant el curs amb prou feines ens hem pogut trobar.

Però també ha de ser un temps per dedicar, a més de la família, a la relació amb un mateix i amb Déu. Per fer alguns dies de recés o d’exercicis espirituals en un monestir o en una casa d’espiritualitat. O fins i tot enmig de la família dedicant-hi algun dia a la contemplació de l’obra de la creació. Massa sovint durant l’any tenim present Déu però no com Ell es mereix i, també, com necessitem nosaltres per la nostra vida cristiana. Ens pot

ajudar rellegir l'evangeli o algun altre llibre de profit espiritual que oxigeni els nostres pulmons amb l'alè diví.

D'altres encara dedicaran temps al compromís solidari, a fer algun tipus de voluntariat, aquí o en el tercer món, amb gent necessitada que ben segur els omplirà interiorment i els ajudarà a viure que la solidaritat ens ajuda a sentir-nos germans i fills de Déu, o a participar en alguna tanda de colònies o campaments, que també se'n fan durant el mes d'agost.

Sigui com sigui, tenim moltes oportunitats per refer forces i reforçar els vincles familiars, d'amistat i de compromís amb els altres i especialment amb Déu. Aprofitem doncs, en la mesura que puguem, aquestes oportunitats que se'ns donen i ens retrobarem tots plegats en el mes de setembre en un nou curs a la nostra diòcesi, a cada parròquia, en cada grup, moviment o institució diocesana. Que gaudiu tots d'un bon d'estiu!

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Activitats del Sr. Bisbe

Mes de juliol

- Dia 1: Visites programades
Confirmacions a Sant Pau de Rubí
- Dia 2: Visites programades
- Dia 3: Ofici de Festa Major de Terrassa a la Catedral
Ordenació diaconal de Martí Triquell Garrell a la Catedral
- Dia 4: Visites programades
- Dies 5-6: Reunió de preparació del curs del Seminari diocesà a Montserrat
- Dia 7: Visites programades
- Dies 8-10: III Pelegrinatge diocesà de la Fundació Escola i Vida a Sevilla
- Dia 11: Visites programades
- Dia 12: Visites programades
Visita a les colònies parroquials de l'Esplai O'5 del Sant Esperit a La Ruca
- Dia 13-14: Visites programades
- Dia 15: Visites programades
Consell Episcopal
- Dia 16: Missa al Monestir de Carmelites descalces de Terrassa
Visites programades
- Dia 17: Confirmacions a Sant Vicenç de Gualba
- Dies 18-20: Reunió dels Bisbes de la Tarraconense a Salardú
- Dia 21-22: Visites programades
- Dia 23: Confirmacions a Sant Josep de Sabadell
- Dia 24: Confirmacions a Mare de Déu de la Mercè de Badia del Vallès

- Dia 25: Visites programades
- Dia 27: Visita al Campament d'adolescents (*Be Apostle*) al Seminari de Tortosa
- Dia 28: Visites programades
- Dia 29: Visites programades
Benedicció d'un nou pis de Càritas a Terrassa
- Dia 30: Visites programades

Mes d'agost

Dies 1 al 7: Pelegrinatge Europeu de Joves a Santiago de Compostela

Secretaria General i Cancelleria

Ordenació

El diumenge dia 3 de juliol de 2022 a la S. E. Catedral Basílica del Sant Esperit de Terrassa a les 8 de la tarda Mons. Salvador Cristau Coll, conferí el Sagrat Orde del Diaconat al seminarista:

Martí Triquell Garrell

Defuncions

Mn. Joan Gras Figueras

El dilluns 18 de juliol de 2022 va morir a Barcelona als 87 anys Mn. Joan Gras Figueras.

Mn. Joan Gras havia nascut a la ciutat de Barcelona el 14 de novembre de l'any 1934. Ingressà en el Seminari Menor de Barcelona i rebé l'ordenació presbiteral el 17 de setembre de l'any 1961 a la parròquia de Santa Maria de Cornellà.

Fou destinat primerament l'any 1962 com a vicari a la parròquia de Sant Cristòfol de Premià de Mar. L'any 1963 marxà com a missioner a Xile, essent destinat a la parròquia de la Mare de Lourdes d'Antofagasta, de l'arxidiòcesi de Valparaiso.

L'any 1969 fou nomenat encarregat de Sant Julià d'Alfou i membre de l'equip sacerdotal de Santa Maria del Prat de Llinars del Vallès. El mateix any fou destinat com a ecònom de la Sagrada Família de Mataró. L'any 1981 va ser nomenat ecònom de la parròquia de Santa Perpètua a Santa Perpètua de Mogoda i l'any 1994 rector de la Santa Creu de Terrassa.

Amb la creació de la diòcesi de Terrassa el 15 de juny de 2004 hi quedà incorporat. L'any 2007 fou nomenat primer Delegat Episcopal de Missions de la nova diòcesi fins l'any 2013.

L'any 2017 li fou concedida la jubilació canònica i passà a residir a la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol de Barcelona.

Mons. Salvador Cristau, bisbe diocesà, va presidir les exèquies el dimecres dia 20 de juliol a les 10h a la capella de la Residència Sant Josep Oriol.

Nomenaments

Nomenament parroquial

Mn. Martí Triquell Garrell, diaca adscrit a la parròquia de Sant Esteve de Granollers

Nomenaments no parroquials

Sra. Mònica Martínez Reche, Directora General de càritas Diocesana

Sra. M. Rosa Cristany, membre del Consell Diocesà de Càritas

Sra. Eva Llinars, membre del Consell Diocesà de Càritas

Sra. Came Mimó, membre del Consell Diocesà de Càritas

Sra. Teresa Ortiz, membre del Consell Diocesà de Càritas

Sr. Josep Puigventós, membre del Consell Diocesà de Càritas

Sra. Rosa Roig, membre del Consell Diocesà de Càritas

Sra. Teresa Securún, membre del Consell Diocesà de Càritas

Accions del Pla Pastoral per al curs 2022-2023

1. Iniciar i potenciar les relacions ecumèniques i interreligioses en la vida de les parròquies i els moviments.

– *Responsable: Delegació Episcopal d'Ecumenisme i Relacions Interreligioses*

2. Potenciar les romeries parroquials, arxiprestals i de grups i institucions al Santuari diocesà de la Mare de Déu de la Salut.

– *Responsable: Delegació Episcopal de Santuaris, Peregrinació i Turisme*

3. Promoure la inserció de la pastoral penitenciarària en la vida parroquial i diocesana a través del voluntariat als centres penitenciaris i la sensibilització a les parròquies.

– *Responsable: Pastoral Penitenciarària*

4. Reestructurar l'organigrama diocesà, i revisar i actualitzar l'organigrama parroquial i arxiprestal.

– *Responsable: Consell Episcopal, Rectors i Arxiprestes*

Calendari de curs 2022-2023

Setembre

- Dijous 1: Entrega de nomenaments en el Bisbat
- Divendres 2: Reunió d'inici de curs del Consell Episcopal en el Bisbat
Reunió d'inici de curs dels Arxiprestes en el Bisbat
- Dissabte 24: Trobada de professors de religió

Octubre

- Dissabte 1: Trobada diocesana de catequistes al Centre Borja
- Dissabte 15: Trobada de diaques permanents
- Dilluns 17: Recés d'inici de curs per al clergat al Centre Borja
- Dimecres 19: Solemnitat de la Mare de Déu de la Salut, patrona de la diòcesi
- Divendres 21: Escola de Pregària per a Joves a la Catedral
- Dies 22 i 23: X Jornades Transmet en el Centre Borja
- Diumenge 23: Campanya del Domund
- Dilluns 24: Trobada de formació de preveres joves en el Bisbat
- Dijous 27: Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics en el Bisbat
- Divendres 28: Col·legi de Consultors en el Bisbat

Novembre

- Diumenge 6: Jornada de Germanor
- Dimecres 9: Reunió de Delegats Episcopals en el Bisbat
- Divendres 18: Trobada diocesana d'adolescents a Granollers
- Dissabte 19: Jornada de formació litúrgica i presentació de la tercera edició de Missal Romà a la Catedral
- Dilluns 28: Trobada de formació de preveres joves en el Bisbat

Desembre

- Dijous 1: Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics en el Bisbat
- Divendres 2: Col·legi de Consultors en el Bisbat
- Dimecres 7: Vetlla de la Immaculada a la Basílica de la Mercè de Barcelona
- Dimecres 16: Consell Presbiteral en el Bisbat
- Dissabte 17: Consell Pastoral Diocesà en el Bisbat
- Diumenge 18: Col·lecta de Nadal de Càritas
- Diumenge 25: Solemnitat de la Nativitat del Senyor
- Divendres 30: Dinar de Nadal del clergat i seminaristes a Terrassa

Gener

- Dissabte 21: Trobada interdiocesana de diaques a Terrassa
- Dimecres 25: Cloenda de la Setmana de Pregària per la Unitat a la Catedral
- Dijous 26: Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics en el Bisbat
- Divendres 27: Col·legi de Consultors en el Bisbat
- Diumenge 29: Trobada diocesana de religiosos en el Centre Borja
- Dilluns 30: Trobada de formació de preveres joves en el Bisbat

Febrer

- Dijous 2: Jornada de la Vida Consagrada
- Dissabte 4: Consell Pastoral Diocesà en el Bisbat
- Del 10 al 12: Exercicis Espirituals per a joves a Caldes de Montbui
- Dissabte 11: XVIII Jornada diocesana de Pastoral de la Salut
- Diumenge 12: Campanya de Mans Unides contra la Fam
- Del 13 al 19: Setmana del Matrimoni i la Família
- Del 17 al 19: Exercicis Espirituals per a joves a Caldes de Montbui
- Divendres 17: Consell Presbiteral en el Bisbat
- Dissabte 18: Trobada diocesana d'escolans en el Seminari Diocesà

- Dissabte 25: Ritu d'elecció de catecúmens a la Catedral
 Dilluns 27: Recés de quaresma del clergat al Centre Borja

Març

- Dijous 9: Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics en el Bisbat
 Divendres 10: Col·legi de Consultors en el Bisbat
 Dissabte 11: Recés de quaresma de diaques permanents i candidats
 Dissabte 20: Jornada de portes obertes al Seminari i Trobada d'adolescents en el Seminari Diocesà
 Vetlla de Pregària per les Vocacions
 Diumenge 19: Dia del Seminari
 Del 19 al 24: Exercicis Espirituals per a preveres a Caldes de Montbui
 Dilluns 27: Trobada de formació de preveres joves en el Bisbat

Abril

- Dimarts 4: Missa Crismal a la Catedral
 Divendres 7: Col·lecta pels Sants Llocs el Divendres Sant
 Diumenge 9: Solemnitat de la Resurrecció del Senyor
 Dilluns 24: Trobada de formació de preveres joves en el Bisbat
 Dissabte 29: Trobada diocesana de professors de religió

Maig

- Dissabte 6: Romiatge diocesà de malalts en el Santuari de La Salut
 Jornada diocesana de Pastoral Obrera
 Divendres 12: Consell Presbiteral en el Bisbat
 Trobada diocesana d'adolescents (a concretar lloc)
 Dissabte 13: Consell Pastoral Diocesà en el Bisbat
 Dijous 18: Consell Diocesà d'Assumptes Econòmics en el Bisbat
 Divendres 19: Col·legi de Consultors en el Bisbat
 Escola de Pregària per a joves a Sant Cugat del Vallès
 Dissabte 20: Trobada de diaques permanents

- Dilluns 22: Trobada de formació de preveres joves en el Bisbat
- Diumenge 28: Solemnitat de Pentecosta i XI Trobada diocesana d'Apostolat Seglar a la Catedral
- Dilluns 31: Reunió de Delegats Episcopals en el Bisbat

Juny

- Divendres 9: Trobada diocesana de catequistes en el Santuari de La Salut
- Diumenge 11: Solemnitat de Corpus Christi i Col·lecta de Càritas
- Dilluns 12: Excursió de final de curs del clergat

Juliol - agost

- Del 17 al 22 de juliol: Campaments d'estiu per adolescents a Tortosa
- De l'1 al 6 d'agost: Jornada Mundial de la Joventut a Lisboa
- Del 24 al 27 d'agost: Convivències familiars

Vida diocesana

Crònica diocesana

Final de curs dels mestres i professors de les escoles de la diòcesi

El divendres 1 de juliol la Fundació Escola i Vida organitzà el final de curs dels Mestres i professors amb una visita a la Sagrada Família de Barcelona. El Dr. Jordi Faulí, arquitecte en cap de la Sagrada Família els explicà les característiques de la basílica que, a continuació, visitaren. La visita acabà amb la celebració de l'Eucaristia a la cripta del temple.

Pelegrinatge diocesà de mestres i professors a Sevilla

Del divendres 8 al diumenge 10 de juliol la Fundació Escola i Vida, que agrupa les escoles diocesanes i parroquials, organitzà la peregrinació diocesana d'estiu de mestres i professors. Un grup de 102 mestres i professors de les 5 escoles de la fundació, presidits per Mons. Salvador Cristau, varen pelegrinar a Sevilla.

Visitaren els llocs emblemàtics de la ciutat (la Catedral, els Reals Alcàçars, el barri de Santa Cruz, la Torre del Oro, etc) i varen saludar Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, Arquebisbe, que celebrà amb ells l'Eucaristia a la Catedral hispalense i el darrer dia va dinar amb tot el conjunt de la peregrinació.

Mons. Salvador Cristau visita les colònies

El dimarts 12 de juliol el bisbe Salvador visità aquest estiu les colònies de la parròquia del Sant Esperit de Terrassa, organitzades per l'Esplai 0.5, a la casa de colònies de La Ruca, en el Moianès. Compartí el dinar amb els

infants i monitors, es reuní amb l'equip de monitors, visità tota la colònia i presidí la Missa.

Campaments per adolescents *Be apostle*

Entre els dies 25 i 30 de juliol la Delegació Episcopal de Pastoral de Joventut organitzà els primers campaments per adolescents, que van tenir lloc en el Seminari de Tortosa. El nom de l'activitat és *Be apostle*, que traduït vol dir Sigues apòstol.

Participaren 140 adolescents de diferents parròquies de la diòcesi que convisqueren en un ambient de fraternitat i espiritualitat, tot realitzant activitats tan catequètiques i formatives com lúdiques, centrades en el seguiment de Jesucrist. La pregària i la celebració de l'Eucaristia diàries centraren cada una de les jornades. El bisbe Salvador visità el campament el dimecres, celebrant l'eucaristia, dinant amb els responsables i interessant-se de prop per aquesta nova activitat que incorpora la Delegació de joventut.

La diòcesi de Terrassa participa en la IV Trobada d'Acció Catòlica General a Barcelona

Un grup de 30 laics, la majoria joves, de la parròquia de Sant Esteve de Granollers, varen participar el cap de setmana del 21 al 24 de juliol a la IV Trobada d'Acció Catòlica General de les diòcesis d'Espanya a Barcelona. Hi hagueren diversos tallers i les celebracions de l'Eucaristia a la Sagrada Família i a Santa Maria del Mar.

Mons. Salvador Cristau beneeix un nou pis social a Terrassa

El 29 de juliol Mons. Salvador Cristau beneí un nou pis social de Càritas a Terrassa, destinat a acollir joves amb dificultats per a tenir una vida autònoma. El pis forma part del projecte "Vivim aquí, som d'aquí" coordinat per Càritas Arxiprestal de Terrassa. El pis se suma als serveis de Càritas Diocesana de Terrassa arreu del territori per ajudar a les persones que es troben sense llar.

Pelegrinatge diocesà de joves a Santiago de Compostela

Entre els dies 1 i 7 d'agost els joves de la diòcesi varen participar en el pelegrinatge diocesà i la Peregrinació Europea de Joves a Santiago de Compostela.

Ha presidit la peregrinació Mons. Salvador Cristau, acompanyat per 10 preveres, els seminaristes i 330 joves de les parròquies del Sant Esperit, Sant Valentí, Sagrada Família Sant Pau de Terrassa, Sant Joan Baptista de Matadepera, Sant Martí de Viladecavalls, Sant Pere de Rubí, Sant Fèlix de Sabadell, Sant Quirze del Vallès, Sant Cebrià de Valldoreix, Sant Cugat del Vallès, Santa Maria de Cardedeu, Sant Sadurn i Mare de Déu del Carme de Montornès del Vallès, Sant Esteve i Santa Maria de Palautordera, Sant Esteve de Parets del Vallès i Sant Esteve de La Garriga.

El dilluns 1 d'agost es va iniciar la peregrinació de joves de la diòcesi de Terrassa a Santiago de Compostela. Varen arribar a Porto do Don i el Sr. Bisbe va presidir la Missa parroquial amb els feligresos de la parròquia i els joves.

El dimarts dia 2 tingué lloc el segon dia del pelegrinatge. Els joves varen caminar des de Porto do Son a Noia i es varen instal·lar a Lousame. Allà varen tenir un temps lliure, una catequesi sobre la bellesa, la natura i el seguiment de Crist. Finalment, la Missa amb el bisbe Salvador. El dimecres 3 d'agost varen caminar des de Sant Xusto de Alqueidon a Santa Maria de los Ángeles. A la tarda varen tenir la catequesi, la celebració penitencial i la Missa.

El dijous 4 d'agost Mons. Cristau celebrà la Missa a les 8 del matí amb els joves al pavelló d'Alqueidon i va agrair el treball de Mn. Guillem López i Mn. Oriol Gil com a delegat i sotsdelegat de Joventut durant 5 anys i presentà Mn. Àlex Serra que serà el nou delegat a partir de setembre. Seguidament es va fer la darrera etapa fins arribar a Santiago per a incorporar-se de ple a la Peregrinació Europea de Joves. L'entrada a Santiago resultà molt emotiva, amb cants pels carrers i entonant el Virolai a la Plaça de l'Obradoiro. Al vespre els joves de les diòcesis catalanes pregaren davant la tomba de l'apòstol.

El divendres al matí varen tenir la catequesi amb el Cardenal Omella, arquebisbe de Barcelona, sobre Jesucrist i el seu seguiment i, acte seguit, la Missa. Per la tarda es varen distribuir pels tallers a diferents punts de la

ciutat sobre música, pregària, reflexió, evangelització, etc. El colofó varen ser els concerts a la nit.

El dissabte 6 varen participar al matí a la catequesi amb Mons. Sergi Gordo, bisbe auxiliar de Barcelona, sobre la vivència de la fe i a la tarda als tallers. El bisbe Salvador, mentrestant, participà a l'església de Santo Domingo i a la Catedral en la rebuda oficial del cardenal Marto, representant del papa Francesc. Al vespre tots varen participar en la Vetlla de Pregària al Monte del Gozo.

El diumenge 7 d'agost a les 10 del matí al Monte del Gozo Mons. Cristau i els 10 preveres de la diòcesi va concelebrar a la Missa de clausura de la Peregrinació Europea de Joves, presidia pel Cardenal Marto. En acabar la Missa varen iniciar el retorn amb la motxilla plena d'emocions, records, encontres i, sobretot, enviats a ser apòstols i pelegrins.

Presentació de la Memòria d'APASOMI

El divendres 5 d'agost es presentà la Memòria de l'any 2021 de l'empresa de reinserció social APASOMI, que forma part de Càritas Diocesana i que treballa en col·laboració amb la Fundació Viver de Bell-lloc de Cardedeu i la Fundació Vallès Oriental, ambdues dedicades a les persones discapacitades.

APASOMI ha pogut mantenir els 21 llocs de treball i s'ha augmentat darre-rament fins a 25 treballadors. Es constata la bona feina feta especialment en la formació i acompanyament de les persones per la seva reinserció laboral, ja que 3 de 4 persones que han acabat la relació contractual amb l'empresa de reinserció han trobat feina en el mercat laboral.

Santa Seu

Sant Pare

«ENCARA DONARAN FRUIT A LA VELLESA» (SI 92,15)

Missatge del sant pare Francesc per a la 2a Jornada Mundial dels Avis i de les Persones Grans

(24 de juliol de 2022)

Benvolguda germana, benvolgut germà,

El verset del salm 92 «encara donaran fruit a la vellesa» (v. 15) és una bona notícia, un veritable “evangeli”, que podem anunciar al món en ocasió de la segona Jornada Mundial dels Avis i dels Grans. Això va a contracorrent respecte al que el món pensa d’aquesta edat de la vida; i també en allò que es refereix a l’actitud resignada d’alguns de nosaltres, ancians, que continuen endavant amb poca esperança i sense esperar res del futur.

L’ancianitat a molts els fa por. La consideren una espècie de malaltia amb la qual és millor no entrar-hi en contacte. Les persones grans no ens concerneixen –pensen– i és millor que estiguin com més lluny millor, potser junts entre ells, en instal·lacions on els cuidin i que ens evitin haver de fer-nos càrrec de les seves preocupacions. És la “cultura del rebuig”, aquella mentalitat que, mentre ens fa sentir diferents dels més dèbils i aliens a les seves fragilitats, autoritza a imaginar camins separats entre “nosaltres” i “ells”. Però, en realitat, una llarga vida –així ho ensenya l’Escriptura– és una benedicció, i els ancians no són pàries dels quals cal prendre distància, sinó signes vivents de la bondat de Déu que concedeix vida en abundància. Beneïda la casa que té cura d’una persona gran! Beneïda la família que honora els seus avis!

L’ancianitat, efectivament, no és una estació fàcil de comprendre, tampoc per a nosaltres que ja l’estem vivint. Malgrat que arriba després d’un llarg camí, ningú no ens ha preparat per afrontar-la, i gairebé sembla que ens

agafarà per sorpresa. Les societats més desenvolupades inverteixen molt en aquesta edat de la vida, però no ajuden a interpretar-la; ofereixen plans d'assistència, però no projectes d'existència.¹ Per això és difícil mirar al futur i entreveure un horitzó vers el qual dirigir-se. Per una part, som temptats d'exorcitzar la vellesa amagant les arrugues i fingint que som sempre joves, per una altra, sembla que no ens quedaria altre remei que viure sense il·lusió, resignats a no tenir ja “fruits per a donar”.

El final de l'activitat laboral i els fills ja autònoms fan disminuir els motius pels quals hem gastat moltes de les nostres energies. La consciència que les forces declinen o l'aparició d'una malaltia poden posar en crisi les nostres certeses. El món –amb els seus temps accelerats, davant els quals ens costa mantenir el pas– sembla que no ens deixa alternativa i ens porta a interioritzar la idea del rebuig. Això és el que porta l'orant del salm a exclamar: «No em rebutgis, doncs, al temps de la vellesa; ara que decau el meu vigor no m'abandonis» (71-9).

Però el mateix salm –que descobreix la presència del Senyor a les diferents estacions de l'existència– ens convida a continuar esperant. Quan arribin la vellesa i els cabells blancs ell continuarà donant-nos vida i no deixarà que siguem derrotats pel mal. Confiant en ell trobarem la força per a lloar-lo cada vegada més (cf. v. 14-20) i descobrirem que envellir no implica només el deteriorament natural del cos o l'ineludible pas del temps, sinó el do d'una llarga vida. Envellir no és una condemna, és una benedicció!

Per això hem de vigilar sobre nosaltres mateixos i aprendre a portar una ancianitat activa també des del punt de vista espiritual, cultivant la nostra vida interior per mitjà de la lectura assídua de la paraula de Déu, de l'oració quotidiana, de la pràctica dels sagraments i de la participació en la litúrgia. I juntament amb la relació amb Déu, les relacions amb els altres, sobretot amb la família, amb els fills i els nets, als quals podem oferir el nostre afecte ple d'atencions; així com també amb les persones pobres i afligides, a les quals podem apropar-nos amb l'ajuda concreta i amb la pregària. Tot això ens ajudarà a no sentir-nos mers espectadors en el teatre del món, a no limitar-nos a “fer safareig”, a mirar des de la finestra. Afinant, en canvi, els nostres sentits per a reconèixer la presència del Senyor,² serem com “olivera frondosa” (cf. Sl 52,10), i podrem ser una benedicció per als qui viuen al nostre costat.

¹ Catequesi sobre la vellesa, 1: «La gràcia del temps i l'aliança de les edats de la vida» (23 de febrer de 2022).

² *Ibid.*, 5: «La fidelitat a la visita de Déu per a la generació que ve» (30 de març de 2022).

L'ancianitat no és un temps inútil en el qual ens apartem, abandonant els remos a la barca, sinó que és una estació per a continuar donant fruits. Hi ha una nova missió que ens espera i ens convida a adreçar la mirada cap al futur. «La sensibilitat especial de nosaltres ancians, de l'edat anciana, per les atencions, els pensaments i els afectes que ens fan més humans, hauria de tornar a ser una vocació per a molts. I serà una elecció d'amor dels ancians envers les noves generacions.»³ És la nostra aportació a la revolució de la tendresa,⁴ una revolució espiritual i pacífica a la qual us convido a vosaltres, estimats avis i persones grans, a ser protagonistes.

El món viu un temps de dura prova, marcat primer per la tempesta inesperada i furiosa de la pandèmia, i després per una guerra que afecta la pau i el desenvolupament a escala mundial. No és casual que la guerra hagi tornat a Europa en el moment en què la generació que la va viure en el segle passat està desapareixent. I aquestes grans crisis poden tornar-nos insensibles al fet que hi ha altres “epidèmies” i altres formes esteses de violència que amenaça la família humana i la nostra casa comuna.

Davant de tot això necessitem un canvi profund, una conversió que desmilitaritzi els cors, permetent que cadascú reconegui en l'altre un germà. I nosaltres, avis i grans, tenim una gran responsabilitat: ensenyar a les dones i als homes del nostre temps a veure els altres amb la mateixa mirada comprensiva i tendra que adrecem als nostres nets. Hem perfeccionat la nostra humanitat fent-nos càrrec dels altres, i avui podem ser mestres d'una manera de viure pacífica i atenta amb els més dèbils. La nostra actitud potser es pot confondre amb debilitat o submissió, però seran els humils, no els agressius ni el prevaricadors, els qui heretaran la terra (cf. Mt 5,5).

Un dels fruits que som cridats a donar és el de protegir el món. «Tots hem passat per la falda dels avis, que ens han portat en braços»;⁵ però avui és el temps de tenir a la nostra falda –amb l'ajuda concreta o almenys amb la pregària–, juntament amb els nostres, a tots aquells nets atemorits que encara no hem conegut i que potser fugen de la guerra o en sofreixen les causes. Portem en el nostre cor –com ho feia sant Josep, pare tendre i sol·lícit– els petits d'Ucraïna, d'Afganistan, del Sudan del Sud.

Molts de nosaltres hem madurat una sàvia i humil consciència, que el món tant necessita. No ens salvem sols, la felicitat és un pa que hem de

³ *Ibid.*, 3: «La ancianitat, recurs per a la joventut despreocupada» (16 de març de 2022).

⁴ Catequesi sobre sant Josep 8: «Sant Josep, pare en la tendresa» (19 de gener de 2022).

⁵ Homilia durant la Santa Missa, I Jornada Mundial de los Avis i de les Persones Grans (25 de juliol de 2021).

menjar junts. Testimoniem-ho a aquells que s'enganyen pensant trobar realització personal i èxit en l'enfrontament. Tots, també els més dèbils, poden fer-ho. Fins i tot deixant que ens cuidin –sovint persones que provenen d'altres països– és una manera per a dir que viure junts no sols és possible, sinó necessari.

Estimades àvies i estimats avis, estimades ancianes i estimats ancians, en aquest món nostre som cridats a ser artífexs de la revolució de la tendresa. Fem-ho aprenent a utilitzar cada vegada més i millor l'instrument més valuós que tenim, i que és el més apropiat per a la nostra edat: el de la pregària. «Convertim-nos també nosaltres una mica en poetes de la pregària: cultivem el plaer de cercar paraules nostres, tornem a apropiar-nos de les que ens ensenya la Paraula de Déu.»⁶ La nostra invocació confiada pot fer-hi molt, pot acompanyar el crit de dolor de qui sofreix i pot contribuir a canviar els cors. Podem ser «el “cor” permanent d'un gran santuari espiritual, on la pregària de súplica i el cant de lloança sostenen la comunitat que treballa i lluita en el camp de la vida.»⁷

És per això que la Jornada Mundial dels Avis i de les Persones Grans és una ocasió per a dir una vegada més, amb alegria, que l'Església vol fer festa amb aquells als quals el Senyor –com diu la Bíblia– els ha concedit “una edat avançada”. Celebrem-la junts! Us invito a anunciar aquesta Jornada a les vostres parròquies i comunitats, a anar a visitar les persones grans que estan més soles, a casa seva o a les residències on viuen. Intentem que ningú no visqui aquest dia en soledat. Tenir algú a qui esperar pot canviar el sentit dels dies de qui ja no espera res bo del futur; i d'una primera trobada en pot néixer una nova amistat. La visita a les persones grans que estan soles és una obra de misericòrdia del nostre temps.

Demanem a la Verge, Mare de la Tendresa, que ens faci a tots artífexs de la revolució de la tendresa, per a alliberar junts el món de l'ombra de la soledat i del dimoni de la guerra.

Que la meva benedicció, amb la seguretat que soc a prop vostre afectuosament, arribi a tots vosaltres i als vostres éssers estimats. I vosaltres, si us plau, no us oblideu de pregar per mi.

Francesc

Roma, Sant Joan del Laterà, 3 de maig de 2022,
festa dels sants apòstols Felip i Jaume

⁶ Catequesis sobre la família, 7: «Los abuelos» (11 marzo 2015).

⁷ *Ibid.*

Conferència
Episcopal
Tarraconense

Conferència Episcopal Tarraconense

Mons. Salvador Giménez i Mons. Francesc Conesa, nous responsables del SICPAS i d'Ecumenisme i Relacions interreligioses, respectivament

Els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), reunits els dies 18, 19 i 20 de juliol a Salardú amb motiu de la reunió n. 249 de la CET, han elegit Mons. Salvador Giménez Valls, bisbe de Lleida, com a nou bisbe president del Secretariat Interdiocesà de Custòdia i Promoció de l'Art Sagrat (SICPAS). Mons. Giménez substitueix en el càrrec a Mons. Francesc Pardo, bisbe de Girona, que va morir el propassat dia 31 de març de 2022; alhora, continua com a bisbe president del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS) de la CET.

El SICPAS és l'òrgan creat per la CET per coordinar, ajudar i estimular l'acció que es fa a cada una de les diòcesis en ordre a la custòdia, catalogació, conservació i restauració dels monuments i obres d'art sagrat i per promoure i difondre degudament l'art sagrat com a expressió de la fe del poble de Déu. Del SICPAS depèn *Catalonia Sacra*, el projecte conjunt dels deu bisbats amb seu a Catalunya creat l'any 2012 amb la voluntat de dinamitzar el patrimoni cultural de l'Església.

Així mateix, els bisbes de la CET han elegit Mons. Francesc Conesa i Ferrer, bisbe de Solsona, com a bisbe encarregat de les reunions dels delegats diocesans d'ecumenisme i relacions interreligioses de Catalunya. Mons. Conesa és president de la subcomissió de relacions interconfessionals i diàleg interreligiós de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) i continua com a bisbe president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC) de la CET.

Mons. Salvador Giménez Valls va néixer el 31 de maig de 1948 a Muro d'Alcoi, província d'Alacant i arxidiòcesi de València. És Batxiller en Teologia per la Universitat Pontifícia de Salamanca. És llicenciat en Filosofia i Lletres, amb especialització en Història, per la Universitat Literària de València. L'11 de maig de 2005 es feia públic el seu nomenament com a Bisbe Auxiliar de València. Va rebre l'ordenació episcopal el 2 de juliol del mateix any. A la CEE és membre de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social. El 21 de setembre de 2008, el Sant Pare Benet XVI el nomenà Administrador Apostòlic de Menorca, va prendre possessió de la diòcesi el dia 26 del mateix mes. Després de vuit mesos d'Administrador, va ser nomenat Bisbe d'aquesta diòcesi, el 21 de maig del 2009 i va prendre possessió el dia 11 de juliol de 2009. El 16 de juliol de 2015 va ser nomenat bisbe de Lleida, i el 20 de setembre de 2015 va prendre possessió del càrrec a la Catedral de Lleida.

Mons. Conesa va néixer a Elx el 25 d'agost de 1961. És doctor en Filosofia i Teologia. Durant els seus anys a la diòcesi d'Oriola-Alacant va continuar la seva formació amb lectures, recerques i publicacions, centrades en la filosofia de la religió, la teologia fonamental, la relació entre fe i raó, el problema del mal, la teologia de les religions, la increença contemporània i el Misteri d'Elx. El 27 d'octubre de 2016, el papa Francesc el va nomenar bisbe titular de la diòcesi de Menorca i el 7 de gener de 2017 va ser consagrat i va prendre possessió de la diòcesi a la catedral de Ciutadella. El 3 de gener de 2022, el papa Francesc el va nomenar bisbe titular de la diòcesi de Solsona. Mons. Conesa va iniciar el ministeri episcopal de la diòcesi solsonina el passat dia 12 de març de 2022.

Conferència Episcopal Espanyola

Conferència Episcopal Espanyola

Peregrinación Europea de Jóvenes a Santiago de Compostela

Del 3 al 7 de agosto, la ciudad de Santiago acogió a 12 mil jóvenes que llegaron a la ciudad siguiendo las once rutas del camino de Santiago. Junto a ellos estuvieron en Santiago 55 obispos de España, Italia y Portugal, junto a 370 sacerdotes, 400 miembros de vida consagrada. Además de un amplio número de obispos de la CEE, también participaron obispos de Italia y Portugal.

Durante las jornadas del jueves al sábado, se ofrecieron un amplio programa de actividades que incluían espacios y momentos para la formación, la oración y el ocio. Por las mañanas, se impartían catequesis en diferentes puntos de la ciudad. Por la tarde, se ofrecieron talleres y otras actividades. Finalmente, por la noche, hubo diferentes espectáculos, conciertos, visitas culturales y turnos de oración en los templos compostelanos.

Para los jóvenes peregrinos se prepararon también tres espacios específicos para celebrar el sacramento de la Reconciliación bajo el lema «El abrazo del amor» situado junto al templo parroquial de San Fructuoso; en San Martín Pinario, hubo el Pórtico de la Vocación en que los jóvenes pudieron profundizar en el discernimiento vocacional; por último, en la Casa Diocesana de Ejercicios Espirituales, cada día, tuvo lugar el Ágora, un espacio sinodal de escucha y diálogo. Además, todos los días, del 3 al 6, hubo cinco espacios de animación musical y evangelización por la ciudad de Santiago, en horario de mañana y tarde.

La Peregrinación Europea de Jóvenes (PEJ) es el encuentro en el que jóvenes de todo el continente europeo acuden peregrinando a la tumba del apóstol Santiago que, en su última convocatoria en el año 2010, contó

con aproximadamente 8 mil peregrinos. De este modo, la PEJ 22 ha constituido el mayor evento de la Pastoral Juvenil de España de la última década, el primero tras la pandemia de la covid-19.

El sábado día 6 de agosto tuvo lugar en la iglesia de Santo Domingo de Bonaval el acto de recepción del legado pontificio: el cardenal António Augusto dos Santos Marto, obispo emérito de Leiria-Fátima y enviado especial del papa Francisco para la Peregrinación Europea de Jóvenes. Junto a las autoridades civiles, el presidente de la Xunta de Galicia, Alfonso Rueda, y el alcalde del ayuntamiento de Santiago, José A. Sánchez, estuvieron presentes el arzobispo compostelano, Mons. Julián Barrio, el nuncio apostólico de España, Mons. Bernardito Auza, el presidente de la subcomisión episcopal de Juventud e Infancia de la Conferencia Episcopal Española, Mons. Arturo Ros.

Los actos centrales de la peregrinación fueron la Vigilia de Oración el sábado por la noche y la celebración de la Misa de clausura el domingo, ambos actos en el auditorio del Monte del Gozo y presididos por el cardenal Marto, acompañado por 55 obispos y 400 sacerdotes. El cardenal Marto invitó y convocó a los jóvenes el próximo año a participar en la Jornada Mundial de la Juventud que se celebrará en Lisboa.

Al finalizar el ángelus el Papa Francisco mandó su bendición a los peregrinos presentes en la PEJ «Hoy es la jornada final de la Peregrinación Europea de Jóvenes en Santiago de Compostela aplazada el pasado año que era Año Santo compostelano. Con alegría bendigo a cada uno de los jóvenes que han participado y bendigo también a todos aquellos que han trabajado para organizar y acompañar este evento. Que vuestra vida sea siempre un camino, un camino con Jesucristo, un camino hacia Dios y hacia los hermanos, un camino en el servicio y en la alegría.»

Homilía pronunciada en la Vigilia de Oración de la PEJ el sábado 6 de agosto de 2022 en el Monto do Gozo

Llamados a dar a la vida un buen y hermoso proyecto con Jesucristo

Es un motivo para mí de profunda alegría venir a Santiago como peregrino y como Enviado Especial del Papa Francisco con la misión de presidir los actos de clausura de la PEJ (Peregrinación Europea de Jóvenes). Por eso, en primer lugar, quiero transmitir os su afectuoso saludo, su abrazo y su bendición para todos vosotros. En el nombre del Santo Padre, y en el mío propio, os abrazo espiritualmente a todos y a cada uno y a cada una.

Me alegro de veros aquí, tan numerosos. Os habéis puesto en camino desde vuestros países. Habéis seguido diferentes itinerarios físicos, “los caminos jacobeos”, para llegar a la meta. Ciertamente con sacrificio y cansancio. Pero fue un único camino espiritual el que os guio, os dio fuerza interior y os hizo peregrinos a Santiago bajo el lema “Joven, levántate y sé testigo, el Apóstol Santiago te espera”. Y todos movidos por el deseo de fortalecer la amistad con Dios y con los hombres, y de dar una nueva vitalidad a vuestra fe, a vuestra vocación y a vuestro testimonio de cristianos en el mundo de hoy.

Para ello nos ayudará la escena evangélica del primer encuentro de Santiago y sus compañeros con Jesús. ¿Qué animó a estos jóvenes a seguir a Jesús? ¿Qué novedad encontraron en él? ¿Qué tienen ellos que sugerir a los jóvenes cristianos de hoy?

Como sabéis, muchos en Europa piensan que la fe es algo ya visto, que pertenece al pasado. La fe cristiana ya no es familiar para la mayoría de nuestros contemporáneos. ¿Y por qué? Porque no encontraron a Jesús en sus vidas; porque redujeron la fe a un moralismo o ritualismo, a un conjunto de verdades, leyes, obligaciones, prohibiciones y amenazas que Dios impuso sobre los hombros de los pobres mortales que caminan aquí en la tierra.

La escena evangélica muestra que el origen de nuestra fe no es una idea o un gran ideal, una verdad abstracta, una doctrina o una moda, sino la

experiencia viva y gozosa del encuentro y de la presencia de Dios con nosotros en Jesucristo. Fijémonos en tres verbos: ver, llamar y seguir.

Una mirada de elección

El relato comienza así: “Andando Jesús junto al mar de Galilea, vio a dos hermanos, Pedro y Andrés... Pasando de allí, vio a otros dos hermanos, Santiago y Juan”. Al inicio del encuentro está la mirada de Jesús que nos alcanza antes de que nos demos cuenta. Es interesante notar que los evangelistas ponen especial énfasis en la mirada de Jesús, en su poder expresivo y comunicativo. Es ese el estilo de Jesús al encontrarse con personas como el joven rico, Mateo, Zaqueo, Nicodemo, la samaritana, la cananea. ¿Qué tiene de específico su mirada? –nos preguntamos.

La mirada de Jesús no es una mirada neutra, anónima, fría, distante, superficial. Más bien es una mirada intensa, llena de afecto, ternura, solicitud y compasión que crea reciprocidad. Él siempre mira con los ojos del corazón y llega al corazón de cada uno. No masifica a la gente. Miraba a cada uno como único y cada uno se sentía amado por Dios, con sus debilidades y fracasos. *Es una mirada de elección, gratuita, que se ofrece sin imponerse.*

Queridos amigos, nuestra fe se basa en este acontecimiento maravilloso: En Jesús, es Dios Amor quien entra en nuestra vida y en nuestra historia. Es un amor que sana, levanta y salva. Escuchemos al Papa Francisco: *“Quiero decir a cada uno la primera verdad: Dios te ama. Si ya lo has escuchado, no importa, quiero recordártelo. Dios te ama. Nunca lo dudes, pase lo que pase en tu vida. En cualquier circunstancia, eres infinitamente amado... Para Él, eres verdaderamente precioso”* (CV 112.115).

Esta no es una idea abstracta o sentimentalista. Es algo muy real y concreto que debe convertirse en experiencia de vida para despertar en nosotros encanto, fascinación y asombro.

El pequeño vidente de las apariciones de Nuestra Señora, en Fátima, San Francisco Marto, ante la gracia de una visión mística de la intimidad de Dios y su amor, exclamaba: “Yo sentía a Dios dentro de mí, pero no sabía cómo era. ¡Me gusta tanto Dios! ¡Ay, cómo es Dios! ¡Eso, sí, que no lo podemos (no somos capaces de) decir!”. Y un poema de un místico dice: “enamórate (o déjate enamorar) porque nada puede ser más importante que encontrar a Dios... enamórate. Permanece en el amor. Y todo será

distinto” (CV 132). “El cristiano del futuro o será místico –es decir, vivirá la experiencia de la intimidad con Dios– o no será cristiano”, afirmó un gran teólogo del siglo XX.

En el momento de la adoración ante Jesús Resucitado presente en el signo eucarístico del pan consagrado, que cada uno se pregunte a sí mismo, en el fondo de su corazón: ¿Cuál es la mirada de Dios sobre mí hoy? ¿Sientes, en tu corazón, que es una mirada de elección? ¿Estás dispuesto a acogerlo, incluso si te sientes indigno?

Llamados a dar a la vida un buen y hermoso proyecto

La mirada de elección de Jesús va acompañada de una palabra: “los llamó”, junto con la respuesta “ellos lo siguieron”. Desde luego, esto nos muestra una característica del ser cristiano: ser llamado, la llamada, la vocación. Y la primera llamada es a estar con él, experimentar la comunión de vida con él, conocerlo en una relación personal, conocer su mensaje y su misión. *“Lo fundamental es discernir y descubrir que lo que Jesús quiere de un joven es, ante todo, su amistad” (CV 250).*

Esta es la vocación primera y fundamental. Esta amistad ofrece y llama a una nueva vida, abre a un nuevo futuro, da un nuevo rumbo a la vida. “Nos permite comprender que nada es el resultado de un caos sin sentido, sino que, al contrario, todo puede insertarse en un camino de respuesta al Señor que tiene un proyecto maravilloso para nosotros... Porque la vida que Jesús nos da es una historia de amor, una historia de vida que quiere mezclarse con la nuestra y echar raíces en la tierra de cada uno.... Es una invitación a ser parte de una historia de amor que se entrelaza con nuestras historias para que podamos dar frutos donde somos, como somos y con quienes estamos. Aquí viene el Señor a plantar y a plantarse él mismo” (CV 248.252)

Toda la vida es también un servicio a los demás, porque Dios “ha puesto en ti muchas cualidades, dones y carismas que no son sólo para ti, sino también para los demás” (CV 286). Normalmente, en la vida de todo joven, la vocación está ligada a dos cuestiones fundamentales: el matrimonio con la formación de una nueva familia y el trabajo. Pero para algunos puede significar la posibilidad de consagrarse a Dios en el sacerdocio, en la vida religiosa o en otras formas de consagración. Si tú, querido joven, sientes esta llamada en tu corazón, tómala en serio, trata de discernirla y responde con generosidad. ¡No tengas miedo! ¡Es un regalo maravilloso!

En este sentido, atendamos a esta advertencia del Papa Francisco: “Jóvenes, no renunciéis a lo mejor de vuestra juventud, no os quedéis mirando la vida desde el balcón. No confundáis la felicidad con un sofá, ni os paséis toda la vida frente a una pantalla. Tampoco os dejéis reducir al triste espectáculo de un vehículo abandonado. No os quedéis como coches aparcados, antes dejad brotar los sueños y tomad decisiones. Aunque os equivoquéis, corred el riesgo. No sobreviváis con el alma anestesiada, ni miréis el mundo como si fuerais turistas. ¡Haced que os oigan! Desechad los miedos que os paralizan, no sea que os convirtáis en jóvenes momificados. ¡Vivid! ¡Entregaos a lo mejor de la vida! ¡Abrí las puertas de la jaula y salí volando! No os jubiléis prematuramente” (CV 143).

Queridos jóvenes, idad a vuestra vida un proyecto bueno y hermoso en la amistad con Jesús! En el momento de la adoración pregúntate: ¿mantengo una relación personal de amistad, confianza y confidencia con Jesús? ¿Hablo con Él? ¿Confío en él y me entrego a él? Y reza: Señor, estás aquí entre nosotros. Fija tu mirada en mí, ilumíname y dime qué esperas de mí.

Enviados a llevar a todos el calor de la misericordia y del amor de Cristo

Finalmente, el último verbo es “seguir”: “al instante dejaron la barca y a su padre y lo siguieron”. Lo siguieron no solo para estar con él, sino también para responder a la llamada “Os haré pescadores de hombres”. Según los Evangelios, sólo después de la Resurrección, con el Espíritu de Pentecostés, comprendieron plenamente el significado de esta misión: “Seréis mis testigos hasta los confines de la tierra” (Hch 1, 8). También hoy y aquí, Jesús nos llama y nos envía a ser sus testigos, a dar testimonio del Evangelio como Buena Noticia para la vida del mundo.

“¿Adónde nos envía Jesús? No hay fronteras, no hay límites: nos envía a todas las personas. El Evangelio es para todos, y no sólo para unos pocos... No tengáis miedo de ir y llevar a Cristo a todos los ambientes, hasta las periferias existenciales, incluso a los que parecen más lejanos, más indiferentes. El Señor busca a todos, quiere que todos sientan el calor de su misericordia y de su amor. Así se acerca el Señor a todos; y a vosotros, jóvenes, os quiere como instrumentos suyos para irradiar luz y esperanza, porque quiere contar con vuestro coraje, frescura y entusiasmo” (CV 177).

Queridos amigos, vivimos en una sociedad donde ser cristiano hace la diferencia. *Se acabó la cristiandad, pero no se acabó el cristianismo.*

Hoy vivimos en un mundo plural y pluralista, con las más variadas propuestas de vida, muchas de ellas lejanas o contrarias al Evangelio. Como dijo Benedicto XVI y repite el Papa Francisco, “la fe crece no por proselitismo, sino por contagio”. Este contagio es el testimonio gozoso, valiente y radiante de una vida de fe consecuente. Es la santidad de la vida cotidiana, en gestos sencillos y concretos, cuya belleza el Papa Francisco nos invita a contemplar y practicar.

“Queridos jóvenes, no permitáis que se sirvan de vuestra juventud para promover una vida superficial, que confunde la belleza con la apariencia. Sabed, más bien, descubrir que hay *belleza en el trabajador* que vuelve a casa sucio y desaliñado, pero con la alegría de haber ganado el pan para sus hijos. *Hay una belleza estupenda en la comunión de la familia* reunida en torno a la mesa y en el pan compartido generosamente, aunque la mesa sea muy pobre. *Hay belleza en la esposa mal peinada* y ya un poco anciana, que sigue cuidando a su marido enfermo, más allá de lo que le permitirían sus fuerzas y su propia salud. Aunque la luna de miel ya está lejana, *hay belleza en la fidelidad de las parejas* que se aman en el otoño de la vida, *en esos viejecitos* que caminan de la mano. *Hay belleza*, más allá de la apariencia o de la estética impuesta por la moda, *en cada hombre y mujer que vive con amor su vocación personal*, en el servicio desinteresado a la comunidad, a la patria, *en el trabajo generoso* por la felicidad de la familia, comprometidos *con el duro labor*, anónima y gratuita, de restablecer la amistad social. Descubrir, mostrar y realzar esta belleza es sentar las bases de una verdadera solidaridad social y de la cultura del encuentro” (CV183).

En el momento de la adoración eucarística, pregúntate: ¿Trato de dar un testimonio valiente y radiante de la belleza de la fe y de la santidad de la vida personal, familiar y social?

Queridos jóvenes, esta noche, en esta hermosa Vigilia, Jesús, el Señor, nos desafía: a ver, a llamar y a seguir. En primer lugar, nos invita a ver con los ojos del corazón quién es nuestro Dios y nuestro prójimo; en segundo lugar, a llamar, con la fuerza de nuestro testimonio de vida cristiana, a otros jóvenes, nuestros amigos, que tal vez se alejaron o nunca tuvieron la oportunidad de acercarse a Él; y, finalmente, a seguir anunciando al buen Dios, que es Amor, y se hace presente en la vida de todos los que se cruzan con nosotros por medio de un simple abrazo, una caricia o simplemente un “aquí estoy”.

† **Cardenal Antonio Marto**

Homilía pronunciada en la Misa de clausura de la PEJ el domingo 7 de agosto de 2022 en el Monto do Gozo

Testigos de la vida nueva, de la fraternidad y de la alegría del Evangelio

Hemos llegado a la culminación de la PEJ (Peregrinación Europea de Jóvenes). Durante estos días habéis vivido una serie de bellos y enriquecedores encuentros y experiencias. Su belleza y riqueza no son solo para vosotros, sino para que lo comunicéis a los demás. Esta celebración eucarística es de clausura y acción de gracias, pero al mismo tiempo de envío. El Señor Jesús os envía con las mismas palabras de la convocatoria: “Joven, levántate y sé testigo”. Sigamos, pues, meditando sobre el tema del testimonio, dejándonos inspirar por las lecturas de la Palabra proclamada. Centrémonos en tres aspectos: **el testimonio de vida nueva con Jesucristo, de la fraternidad y de la alegría del Evangelio.**

Testigos de la Vida Nueva en Jesús Resucitado

“En aquellos días, los apóstoles daban testimonio de la resurrección del Señor Jesús con mucho valor”, así comienza la primera lectura. Este es el primer testimonio de los apóstoles sobre Jesús Resucitado, justo después de Pentecostés. *Aquí está el centro y el corazón de la fe cristiana.* Con o sin la resurrección de Jesús, nuestra fe se mantiene o cae, como dice San Pablo: “Si Cristo no resucitó, vana es vuestra fe”.

Queridos amigos, en el contexto actual es necesario volver a este primer anuncio con la misma frescura, entusiasmo y valentía de los apóstoles. Muchos preguntan: ¿qué tiene de especial la resurrección de Jesús para cada uno de nosotros hoy? ¿No es algo que concierne sólo a Jesús? De hecho, corremos el riesgo de reducirlo a un admirable fenómeno del pasado, que cada año se aleja más de nosotros; o a un mero asentimiento a una verdad teórica del *credo*, pero que no toca el corazón y la vida; o incluso a algo futuro relativo al último día, al día definitivo en la eternidad.

Sin la resurrección, Jesús sería sólo un personaje del pasado, que dijo e hizo cosas buenas, bellas y maravillosas como nadie; el cual nos dejó una maravillosa doctrina y ejemplo, reglas de buena conducta y nada más.

Simplemente un gran héroe para ser recordado y admirado en la galería de un museo.

Pero, al fin y al cabo, os preguntareis, ¿qué impacto tiene la resurrección de Jesús en nuestras vidas? ¿Qué es lo que dice de nuevo, positivo, hermoso y emocionante para nuestras vidas de jóvenes en este tiempo? Escuchad la respuesta del Papa Francisco: “Cristo, nuestra esperanza, está vivo y es la juventud más hermosa de este mundo. Todo lo que toca se vuelve joven, se hace nuevo, se llena de vida. ¡Él vive y te quiere vivo! Él está en ti, está contigo y nunca se va. Por muy lejos que te vayas, a tu lado está el Resucitado que continuamente te llama y te espera para empezar de nuevo. Cuando te sientas viejo por tristezas, miedos, dudas y fracasos, Él está ahí para devolvarte fuerza y esperanza” (CV 1-2).

Más allá de la vida que se ve, está la belleza de la vida nueva con Cristo, “Aquel que nos colma de su gracia, que nos libera, nos transforma, nos sana y consuela... Si Él vive, entonces puede ser presente en tu vida, en cada momento, para llenarla de luz. Entonces nunca habrá soledad ni abandono” (CV 124-125). Por tanto, “si haces amistad con Él y comienzas a conversar con Cristo vivo sobre las cosas concretas de tu vida, será esta gran experiencia fundamental la que sostendrá tu vida cristiana. Esta es también la experiencia que podrás comunicar a otros jóvenes”. *Que cada uno se pregunte: ¿creo verdaderamente en Jesús resucitado como Hijo de Dios y mi Salvador? ¿Qué lugar ocupa en mi vida? ¿Qué suscita en mí, el misterio de su resurrección? ¿Creo que puede cambiar mi corazón?*

Testigos de la Fraternidad Universal

En el Evangelio, Jesús explicita otra característica del testimonio de los discípulos ante su ambición de poder y su búsqueda de lugares importantes en su reino: *“el que quiera hacerse grande entre vosotros, será vuestro servidor; y el que quiera ser el primero entre vosotros, será vuestro servidor. Igual que el Hijo del Hombre no ha venido a ser servido, sino a servir y a dar su vida en rescate por muchos”* (CV 129).

Jesús propone una nueva forma de relacionarse entre nosotros, basada en la lógica del amor y el servicio. Es una auténtica revolución frente a los criterios humanos de egoísmo y ambición de poder y dominación: la revolución de la fraternidad que parte del amor fraterno para englobar la cultura del cuidado mutuo, la cultura del encuentro que tiende puentes, derriba muros de división y acorta distancias entre personas, culturas y

pueblos. Nuestro encuentro en Santiago es un bello ejemplo de ello. Deseo ofrecer un ejemplo de este testigo: Carlos de Foucauld, recientemente canonizado. El nuevo santo vivió su ser cristiano como hermano de todos, comenzando por los más pequeños, los pobres. No pretendía convertir a los demás, sino a vivir el amor gratuito de Dios a través de la bondad. Escribió: “Quiero acostumar a todos los habitantes, cristianos, musulmanes, judíos e idólatras, a que me consideren su hermano, el hermano universal”. También nuestro Papa Francisco es un ejemplo de ello con su testimonio y su encíclica *Fratelli tutti* para promover la fraternidad universal, en la que propone la virtud de la amabilidad con actitudes concretas:

“La amabilidad es una *liberación de la crueldad* que a veces penetra en las relaciones humanas, *de la ansiedad* que nos impide pensar en los demás, *de la urgencia distraída* que ignora que los demás también tienen derecho a ser felices. Hoy en día, rara vez están disponibles tiempo y energía para tomarse el tiempo de tratar bien a los demás... Sin embargo, de vez en cuando se produce el milagro de una persona amable, que deja de lado sus preocupaciones y urgencias para prestar atención, ofrecer una sonrisa, decir una palabra de aliento, brindar un espacio de escucha en medio de tanta indiferencia. Este esfuerzo, vivido día a día, es capaz de generar esa sana convivencia que vence malentendidos y evita conflictos. El ejercicio de la amabilidad no es un detalle insignificante ni una actitud superficial o burguesa. Como presupone estima y respeto, cuando se convierte en cultura en una sociedad, transforma profundamente el estilo de vida, las relaciones sociales, la forma de debatir y confrontar las ideas. Facilita la búsqueda de consensos y abre caminos donde la exasperación destruye todos los puentes” (FT 224). *El cultivo de la amabilidad* crea fraternidad, amistad social, solidaridad y las nutre en el día a día.

Queridos amigos, ¿queréis salir de aquí con el mismo propósito de Carlos de Foucauld, de sentir a cada ser humano, sin exclusión, como un hermano o una hermana? ¿Y de pedir como él pidió a un amigo: “Pídele a Dios que yo sea de verdad el hermano de todos”?

Testigos de la Alegría del Evangelio

En el salmo que proclamamos está esta exhortación: “*Que las naciones canten de alegría*”. ¿Qué canto es esto? ¿Qué alegría es esta? No es la alegría de la sonrisa artificial hecha para publicitar un producto o un efecto de maquillaje para parecer más bello o amable. Es una alegría que llena el corazón y brota de él: la alegría del Evangelio, del encuentro y de la amistad

con Jesús Resucitado, de la vida nueva, de la fraternidad, del servicio a los demás, del compartir, de la paz. Esta alegría se hace espontáneamente Canto, como dice San Agustín: “Renovados por la gracia, cantamos el cántico nuevo”, el cántico de las Bienaventuranzas o del Magnificat de María. El Papa Francisco lo expresa muy bellamente:

“Como cristianos, no podemos ocultar que *“si la música del Evangelio deja de vibrar en nuestras entrañas, perderemos la alegría que brota de la compasión, la ternura que nace de la confianza, la capacidad de reconciliación que encuentra su fuente en el hecho de saberse siempre perdonado-enviado.*

Si la música del Evangelio deja de resonar en nuestros hogares, en nuestras plazas, en nuestros trabajos, en la política y en la economía, habremos extinguido la melodía que nos desafiaba a luchar por la dignidad de cada hombre y mujer”, cerrándonos en lo “mío” y olvidándonos de lo “nuestro”: la casa común que nos concierne a todos.

Si la música del Evangelio deja de sonar, habremos perdido los sonidos que llevarán nuestra vida al cielo, atrincherándonos en uno de los peores males de nuestro tiempo: la soledad y el aislamiento, la enfermedad que les llega a los que no tienen ningún vínculo y que se encuentra también en los ancianos abandonados a su suerte, así como en los jóvenes sin referentes ni oportunidades de futuro” (FT 277).

Es triste ver a un cristiano, sobre todo si es joven, sin alegría. ¿Qué dirán los no creyentes? Ciertamente, muchos dirán: si la fe no es motivo de alegría, entonces es mejor no tener fe. Sí, el anuncio del evangelio se hace con una sonrisa y no con tristeza. Os pongo dos ejemplos: San Francisco de Asís y San Felipe Neri. San Francisco, cuando se presentó ante el Papa Honorio III para presentarle los estatutos de la nueva congregación de los Hermanos Menores Franciscanos, comenzó a cantar y bailar ante el asombro de los cardenales y luego habló del testimonio de la “perfecta alegría”. San Felipe Neri cantaba, tocaba y organizaba coros juveniles, para su promoción y como medio de evangelización. ¡Era conocido como el santo de la alegría y del buen humor!

Por último, queridos jóvenes, quiero dirigiros una palabra de afecto y de aliento. En la exhortación del Papa Francisco “Cristo vive” hay una frase muy hermosa que recuerdo ahora para todos vosotros: “Si has perdido tu vigor interior, tus sueños, tu entusiasmo y tu generosidad, Jesús se te presenta como se presentó ante el hijo muerto de la viuda de Naín, y con todo su

poder de Resucitado, te dice: “Joven, yo te lo ordeno, levántate” (CV 20).

Esta palabra “Levántate”, la dice Jesús hoy y ahora a cada uno de nosotros. Y el Papa comenta: “‘levántate’ significa ‘despierta’ (a la vida), sueña, arriésgate, comprométete a cambiar el mundo, reaviva tus deseos, contempla el cielo, las estrellas, el mundo que te rodea. ¡Levántate y vuélvete quién eres!”

Queridos jóvenes, cada uno de vosotros puede responder a esta palabra de Jesús y comprometerse de todo corazón en la construcción de un mundo más verdadero y más hermoso para todos; donde todos somos hermanos en la fe y en la vida; donde nadie se salva solo; donde nadie queda atrás, olvidado, ignorado, abandonado; donde la paz prevalece sobre la guerra; donde la vida brota y es respetada de manera absoluta desde la concepción hasta la muerte; donde la Casa Común es realmente un lugar hermoso para todos. Cada uno, desde su corazón, responda si está dispuesto a seguir el camino...

Que María, madre de Jesús y madre nuestra, nos acompañe en este camino con su ternura y nos ayude a resurgir y a hacer resurgir a muchos otros, dándoles –con fe y amor– razones de vida y de esperanza. Con todo mi corazón, deseo que esto sea una realidad para todos vosotros. Eso es lo que le pido a Dios para cada uno de vosotros, bendiciéndoos de todo corazón. ¡Sed bendecidos para que seáis una bendición!

† **Cardenal Antonio Marto**

Sumari

ESGLÉSIA DIOCESANA

Bisbe diocesà

Homilies	7
Cartes dominicals	10
Activitats del Sr. Bisbe	18

Secretaria General i Cancelleria

Ordenació	21
Defuncions.....	21
Nomenaments.....	22
Accions del Pla Pastoral per al curs 2022-2023	23
Calendari de curs 2022-2023.....	24

Vida diocesana

Crònica diocesana	28
-------------------------	----

SANTA SEU

Sant Pare

Missatge amb motiu de la Jornada de la gent gran.....	35
---	----

CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

Nomenament de nous responsables del SICPAS i d'Ecumenisme i Relacions interreligioses.....	41
--	----

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Peregrinació Europea de Joves a Santiago de Compostela.....	45
---	----

Subscripció anual: 35 €

Exemplar solt: 8 €

*El preu de la subscripció comprèn només l'edició del
«Butlletí del Bisbat de Terrassa» de l'any en curs*

